

СМОКЪТ, КОЙТО СТАНАЛ ЦАРСКИ ЗЕТ

Живели някога дядо и баба. Те били женени от незапомнени години, но си нямали деца. Много тъгували старците, ала какво можели да сторят – вече били твърде стари.

– Кой ще се грижи за нас, когато остареем съвсем? – казала един ден бабата.

– Така е, бабо, но какво мога да направя аз, старецът!

– Иди в гората и ми намери син! – натирила го бабата.

Дядото взел брадвата и поел към гората. Три дни и три нощи обикалял той, но нищо не намерил. Когато изгладнял съвсем, решил да се върне вкъщи. По пътя видял малко змийче. Домиляло му за животинката, завил я в кърпата си и я занесъл у дома. Всеки ден хранел змийчето с прясно мляко. То пораснало и дядото го сложил в една делва. Скоро змията пораснала още и се превърнала в голям смок – голям колкото делвата.

– Вече съм достатъчно голям, за да се ожения – проговорил един ден смокът. – Иди, татко, в царския палат и помоли царя да ми даде дъщеря си за жена.

Когато дядото чул тези думи, отчаяно закрил лицето си с ръце:

– Как ще отида при царя, синко, та той ще заповяда веднага да ме убият!